

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Zakopanem w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Janusz Knapczyk

Protokolant: Weronika Jarosz

po rozpoznaniu w dniach 5 czerwca 2018 r. i 18 lipca 2018 sprawy:

M. B.

s. A. i M. zd. K.

ur. (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 2 lutego 2018 roku w K., rejonu (...), z budynku mieszkalnego mieszczącego się przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci portfela koloru czarnego z imitacji skóry o wartości 20 złotych wraz z zawartością dowodu osobistego, karty Banku (...) wydanych na nazwisko H. K. oraz pieniędzy w kwocie 1000 złotych, oraz zapisków własnych, przy czym powstała strata w wysokości 1020 złotych na szkodę H. K. i Banku (...)

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk, art. 278 § 5 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w bliżej nie ustalonym okresie czasu od 2 lutego 2018 roku do 9 lutego 2018 roku w N., dokonał zniszczenia poprzez spalenie dokumentu w postaci dowodu osobistego o serii (...), wydanego na nazwisko H. K., na szkodę H. K.

to jest o przestępstwo z art. 276 kk

III. w dniu 9 lutego 2018 roku w Z., będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w Komendzie Powiatowej Policji w Z. i będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zatajenie prawdy oraz o prawie do odmowy udzielenia odpowiedzi na pytania, jeżeli udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić go na odpowiedzialność za przestępstwo, zeznał nieprawdę twierdząc, że posiada brata bliźniaka o danych T. B., który miał dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci portfela wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 1000 złotych, dowodu osobistego, karty Banku (...) wydanych na nazwisko H. K., gdzie w rzeczywistości okazało się, iż M. B. nie posiada brata bliźniaka, a osoba o danych T. B. nie istnieje,

to jest o przestępstwo z art. 233 § 1a kk

I. uznaje oskarżonego M. B. za winnego tego, że w dniu 2 lutego 2018 r., w K., z budynku mieszkalnego przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia portfel w kolorze czarnym z imitacji skóry z kartą bankomatową Banku (...) i dowodem osobistym wystawionym na nazwisko H. K., a nadto pieniądze w kwocie 1.000 zł, wszystko to o łącznej wartości 1.020 zł na szkodę H. K. co stanowi przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk i art. 275 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego M. B. do naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej H. K. kwoty 1.020 (jeden tysiąc dwadzieścia) złotych

III. uznaje oskarżonego M. B. za winnego tego, że w nieustalonym dniu pomiędzy 2 a 9 lutego 2018 r. w N., zniszczył dowód osobisty serii (...) wystawiony na nazwisko H. K., którym to dokumentem nie miał prawa wyłącznie rozporządzać co stanowi przestępstwo z art. 276 kk i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych, tj. 500 (pięćset) złotych,

IV. uznaje oskarżonego M. B. za winnego tego że w dniu 9 lutego 2018 r. w Z. składając zeznania w charakterze świadka służące za dowód w postępowaniu w sprawie Ds. 302/18 uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania oraz prawie do odmowy odpowiedzi na pytania, które mogłyby go narazić na odpowiedzialność za przestępstwa z obawy przed grożącą mu odpowiedzialnością karną zeznał nieprawdę twierdząc, że posiada brata bliźniaka – T. B., który dokonał zaboru portfela z pieniędzmi, dowodu osobistego i karty bankomatowej wystawionej na nazwisko H. K., co stanowi przestępstwo z art. 233 § 1a kk i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na mocy art. 85 § 1 i 2 kk i art. 85a kk w zw. z art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych za zbiegające się przestępstwa w pkt I i IV niniejszego wyroku wymierza oskarżonemu M. B. karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o Adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. 504 (pięćset cztery) złote i 23 % VAT w kwocie 115,92 (stu piętnastu 92/100) złotych – tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

VII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego M. B. na rzecz Skarbu Państwa 1.117,68 (jeden tysiąc sto siedemnaście 68/100) złotych tytułem wydatków oraz 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty, a nadto zasądza od oskarżonego M. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej H. K. 1.008 (jeden tysiąc osiem) złotych tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.-

Sygn. akt II K 191/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 lipca 2018 r.

H. K. mieszka w K. w budynku położonym przy ul. (...). W dniu 2 lutego 2018 roku wyszła na zewnątrz domu i poszła do pobliskiego garażu. Zabrała stamtąd śmieci i udała się w kierunku ulicy.

(dowód: zeznania świadka H. K. k. 4, 78,)

W tym samym czasie, M. B., podczas chwilowej nieobecności H. K. wszedł do budynku. Skierował się do kuchni i zauważył torebkę leżącą na krześle dosuniętym do stołu. M. B. odsunął krzesło a następnie wyciągnął z torebki portfel w kolorze czarnym z imitacji skóry, w którym znajdowały się: karta bankomatowa Banku (...), dowód osobisty wystawiony na nazwisko H. K. oraz pieniądze w kwocie 1000 złotych.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 28-29, zeznania świadka H. K. k. 4, 78, wnioski o wydanie dowodu osobistego na nazwisko H. K. - załącznik koperta k. 89, zapis monitoringu k. 90, 2, protokół oględzin k. 31-32)

M. B. zabrał portfel wraz z zawartością i opuścił budynek. Wychodząc spotkał H. K. wracając do budynku. Powiedział jej, że jest chory na nowotwór i poprosił ją o wsparcie finansowe. Gdy H. K. mu odmówiła i wtedy opuścił posesję .

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 28-29, zeznania świadka H. K. k. 4, 78, zapis monitoringu k. 90, 2, protokół oględzin k. 31-32)

H. K. po wejściu do domu zorientowała się, że zniknął jej portfel z zawartością i wybiegła na zewnątrz z domu do drogi lecz nie zdołała odnaleźć M. B.. Jeszcze tego samego dnia, złożyła zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na jej szkodę. W wyniku zaboru H. K. poniosła szkodę o łącznej wartości 1020 złotych.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 28-29)

M. B. po opuszczeniu domu H. K. pojechał do N.. Tam w nieustalonym dniu pomiędzy 2 a 9 lutego 2018 r. spalił dowód osobisty serii (...) wystawiony dla H. K., uprzednio skradziony w dniu 2 lutego 2018 r. na jej szkodę.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 28-29, wnioski o wydanie dowodu osobistego na nazwisko H. K. załącznik koperta k. 89)

W dniu 9 lutego 2018 r. oskarżony M. B. był przesłuchiwany w charakterze świadka w sprawie Prokuratury Rejonowej w Zakopanem zarejestrowanej pod sygn. Ds. 302/18 z zawiadomienia H. K. o kradzieży na jej szkodę w dniu 2 lutego 2018 r. M. B. przed przesłuchaniem został uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania oraz prawie do odmowy odpowiedzi na pytania, które mogłyby go narazić na odpowiedzialność za przestępstwa z obawy przed grożącą mu odpowiedzialnością karną.

(dowód: protokół przesłuchania w charakterze świadka M. B. k. 20-21)

Pomimo to M. B. w trakcie przesłuchania zeznał nieprawdę twierdząc, że posiada brata bliźniaka – T. B., który dopuścił zaboru portfela z pieniędzmi, dowodu osobistego i karty bankomatowej wystawionej na nazwisko H. K..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 28-29, protokół przesłuchania w charakterze świadka M. B. k. 20-21)

Oskarżony M. B. został poddany badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów. Biegli wykluczyli u oskarżonego zaburzenia psychotyczne stwierdzając, że w czasie czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Według biegłych oskarżony funkcjonuje na poziomie lekkiego upośledzenia umysłowego.

(dowód: opinia sądu psychiatryczna k. 57-59)

Oskarżony nie stawiał się na rozprawie przed sądem, pomimo prawidłowego wezwania bez usprawiedliwienia. Słuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zaboru portfela z pieniędzmi, karty bankomatowej i dowodu tożsamości na szkodę H. K., zniszczenia skradzionego jej wcześniej dowodu osobistego oraz złożenia fałszywego zeznania.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. B. 77, 28-29)

Wyjaśnienia oskarżonego sprowadzające się do przyznania popełnienia wszystkich zarzuconych mu czynów zasługują na akceptację. Stanowisko oskarżonego koresponduje z zeznaniami H. K. odnośnie okoliczności kradzieży na jej szkodę. Wprawdzie w postępowaniu przygotowawczym H. K. nie rozpoznała oskarżonego w trakcie okazania wizerunku, jednak przed sądem po przedłożeniu tablicy poglądowej wskazała na fotografię M. B., co pozwala zasadnie przyjąć, iż to właśnie on był sprawcą kradzieży. Sąd nie znalazł przyczyn, dla których wyjaśnienia oskarżonego M. B., należałoby ocenić jako niewiarygodne, zwłaszcza, że nic nie wskazuje na to aby zostały uzyskane w sposób niezgodny z obowiązującym w tym względzie regulami procesowymi.

Sąd ustalił stan faktyczny opierając się na wyjaśnieniach oskarżonego przyznającego się do winy oraz wiarygodnych zeznaniach świadka H. K.. Sąd miał na uwadze protokół okazania wizerunku, wnioski o wydanie dowodu osobistego na nazwisko H. K., protokół przesłuchania M. B. w charakterze świadka obejmujący fałszywe zeznanie (k. 20-21). Sąd uwzględnił również zapis na płycie DVD i protokół oględzin tego zapisu, jak też odpisy wyroków zapadłych uprzednio przeciwko oskarżonemu M. B., opinię sądu psychiatryczną oraz dane osobo-poznawcze i karta karna.

Zasługują na wiarę zeznania świadka H. K.. Świadek w przebiegu postępowania zeznawała w sposób spójny, rzetelny i logiczny. Jej zeznania były zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego, zapisem monitoringu oraz wnioskiem o wydanie dowodu osobistego. H. K. zeznała, iż została okradziona przez mężczyznę, którego spotkała gdy wychodził z jej domu. Pokrzywdzona prowadziła z nim rozmowę na temat jego stanu zdrowia oraz oczekiwaniach pomocy pieniężnej a potem widziała jak opuszcza jej posesję. Zeznania pokrzywdzonej odpowiadają zapisowi monitoringu (k. 2, 90) oraz protokołowi oględzin tego zapisu i są z nimi spójne gdy idzie o czas zdarzenia. Pokrzywdzona zorientowała się, iż została okradziona bezpośrednio po tym gdy weszła do kuchni. Zwróciła uwagę na przesunięte krzesło a potem stwierdziła utratę portfela z dokumentem tożsamości, pieniędzmi i kartą bankomatową. O rzetelności jej zeznań w tym względzie świadczy niezwłoczne zawiadomienie policji, zablokowanie skradzionej karty bankomatowej oraz zgłoszenie utraty dokumentu tożsamości w Urzędzie Gminy w K.. Jakkolwiek pokrzywdzona w postępowaniu przygotowawczym nie rozpoznała oskarżonego na okazywanych fotografiach, to okoliczność ta nie może prowadzić do wykluczenia rzetelności jej zeznań zwłaszcza, że przed sądem kategorycznie rozpoznała jego wizerunek pośród innych fotografii.. Wystarczy zauważyć, że pomiędzy oboma okazaniami wizerunku pokrzywdzona nie miała styczności z tablicami poglądowymi obejmującymi fotografię oskarżonego. Dodatkowo przed sądem podała charakterystyczne cechy wyglądu oskarżonego, które skojarzyła dopiero po pierwszym okazaniu.

Sąd przeprowadził dowód z odpisów wyroków Sądu Rejonowego w Nowym Sączu o sygn. II K 517/17, II K 780/17 i II K 1422/16 oraz karty karnej i na ich podstawie ustalił, że oskarżony był uprzednio kilkakrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym za występki kradzieży.

Zapis monitoringu na płycie DVD wraz z protokołem oględzin tego zapisu pozwoliły ustalić czas kradzieży. Oba dowody nie były kwestionowane przez strony postępowania.

W oparciu o treść wniosku o wydanie dowodu osobistego sąd ustalił numer utraconego dowodu osobistego i czas zgłoszenia jego utraty.

Sąd akceptuje wnioski wywiedzione przez biegłych psychiatrów. Biegli w opinii zgodnie stwierdzili, iż w czasie popełnienia zarzucanych czynów M. B. miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Zwrócili uwagę na deficyt intelektualny w stopniu lekkim oraz nieprawidłową osobowość, przy czym kategorycznie stwierdzili, że oskarżony zna i rozumie podstawowe normy społeczne. Według biegłych oskarżony potrafi zidentyfikować zarzucone mu czyny jako bezprawne. Wnioski wywiedzione w opinii zostały poprzedzone badaniem oskarżonego w warunkach ambulatoryjnych. W ocenie sądu są rzetelne i fachowe.

Sąd zważył co następuje:

Oskarżony M. B. w dniu 2 lutego 2018 r., w K. przy ul. (...) z budynku mieszkalnego zabrał w celu przywłaszczenia portfel w kolorze czarnym z imitacji skóry z kartą bankomatową Banku (...) i dowodem osobistym wystawionym na nazwisko H. K., a nadto pieniądze w kwocie 1.000 zł, wszystko to o łącznej wartości 1.020 zł na szkodę H. K..

Oskarżony wyczerpał w ten sposób znamiona występkę z art. 278 § 1 kk w zw z art. 278§5 kk oraz art. 275 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Oskarżony wszedł do domu pokrzywdzonej pod jej chwilową nieobecność i bez jej zgody. Zeznanie H. K. w powiązaniu z zapisem monitoringu przekonuje, że oskarżony był wewnątrz domu pokrzywdzonej w czasie gdy nie było tam żadnej innej osoby. Oskarżony przyznał, że zabrał portfel z kwotą 1000 złotych, dokumentem tożsamości - dowodem osobistym serii (...) wystawionego na nazwisko H. K. oraz kartą bankomatową Banku (...) uprawniającą do podjęcia pieniędzy z bankomatu. Oskarżony wszedł do domu pokrzywdzonej zapewne nie mając pewności czy kogoś zastanie i wykorzystał jej nieobecność aby zabrać należące niej rzeczy. M. B. miał pełną świadomość, że zabiera cudze przedmioty i dokumenty, do których nie służyło mu żadne uprawnienie do dysponowania nimi i włączenia ich do jego majątku. Wszystko to przekonuje, że oskarżony działał umyślnie. Oskarżony od momentu wejścia do budynku realizował bezpośredni zamiar zaboru. Przekonuje o tym zaniechanie opuszczenia mieszkania gdy zorientował się, że nie ma

nikogo wewnątrz. Zabór pieniędzy, karty bankomatowej i dokumentu wymagał odsunięcia krzesła oraz spenetrowania torebki należącej do pokrzywdzonej. Oskarżony zabrał portfel, w którym zazwyczaj przechowywane są pieniądze i dokumenty. Nie musiał przy tym wiedzieć jaka jest rzeczywista zawartość portfela i jego zabór był objęty zamiarem ogólnym.

M. B. w nieustalonym dniu pomiędzy 2 a 9 lutego 2018 r. w N., zniszczył dowód osobisty serii (...) wystawiony na nazwisko H. K., którym to dokumentem nie miał prawa wyłącznie rozporządzać.

Oskarżony zrealizował w ten sposób znamiona przestępstwa z art. 276 kk.

Przepis art. 276 kk kryminalizuje niszczenie dokumentu, którym dana osoba nie ma prawa się posługiwać. Przedmiotem czynności wykonawczej jest każdy dokument w rozumieniu art. 115 § 14 kk, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Oskarżony skradł dowód osobisty H. K. i był w jego posiadaniu przez pewien czas. Oskarżony przyznał, że spalił ten dokument w okresie pomiędzy zaborem a pierwszym przesłuchaniem. Spalenie dokumentu tożsamości jest jednoznaczne z jego całkowitym zniszczeniem. Już tylko z faktu zaboru dokumentu na szkodę H. K., wynika, że M. B. nie miał prawa tym dokumentem wyłącznie rozporządzać. Takie uprawnienie i to także ustawowo ograniczone służyło tylko pokrzywdzonej. Zachowanie oskarżonego polegające na spaleniu dokumentu tożsamości pokrzywdzonej, jednoznacznie wskazuje na umyślność oraz bezpośredni zamiar zniszczenia.

M. B. w dniu 9 lutego 2018 r. w Z. składając zeznania w charakterze świadka służące za dowód w postępowaniu w sprawie Ds. 302/18 uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania oraz prawie do odmowy odpowiedzi na pytania, które mogłyby go narazić na odpowiedzialność za przestępstwa z obawy przed grożącą mu odpowiedzialnością karną zeznał nieprawdę twierdząc, że posiada brata bliźniaka – T. B., który dokonał zaboru portfela z pieniędzmi, dowodu osobistego i karty bankomatowej wystawionej na nazwisko H. K..

Oskarżony wyczerpał w opisany sposób znamiona przestępstwa z art. 233 § 1a kk

Oskarżony przed przystąpieniem do składania zeznań w charakterze świadka w sprawach Ds. 302/18, został uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania oraz prawie do odmowy odpowiedzi na pytania, które mogłyby go narazić na odpowiedzialność za przestępstwo, z obawy przed grożącą mu odpowiedzialnością karną. Oskarżony potwierdził, że został pouczonej o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania w tym zakresie, podpisując protokół w miejscu zawierającym stosowne pouczenia (k. 20). Treść protokołu przesłuchania w sprawie Ds. 302/18 z dnia 9 lutego 2018 r. przekonuje, że oskarżony niezgodnie z prawdą wskazywał na swojego nieistniejącego brata bliźniaka jako sprawcę kradzieży. Oskarżony nigdy nie miał brata bliźniaka o nazwisku T. B.. Jednocześnie to właśnie oskarżony dopuścił się kradzieży portfela z kartą bankomatową Banku (...) i dowodem osobistym wystawionym na nazwisko H. K. oraz pieniędzy w kwocie 1.000 zł, z budynku na ul. (...) w K.. Wskazują na to powołane już wyżej zeznania H. K. oraz wyjaśnienia oskarżonego w których przyznał sprawstwo także tego czynu.

Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. M. B. mimo deficytu intelektualnego wiedział, że nie ma brata bliźniaka i kradzieży dopuścił się osobiście. Oskarżony mógł skorzystać z prawa do odmowy odpowiedzi na pytania lecz zdecydował się stworzyć fikcyjną wersję, kierując podejrzenie na inną nieistniejącą osobę. O bezpośrednim zamiarze świadczą również zawarte w protokole depozycje o rzekomym uzyskaniu przez niego informacji od matki o okolicznościach kradzieży. Nie ulega także wątpliwości, iż oskarżony zdając sobie sprawę z konsekwencji swojego przestępczego zachowania i zagrożenia karą działał z obawy przed grożącą mu odpowiedzialnością karną.

Oceniając stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego trzeba zauważyć, że pomimo funkcjonowania na pograniczu lekkiego upośledzenia umysłowego można i należy od niego oczekiwać akceptacji i przestrzegania podstawowych norm społecznych, co wynika z opinii biegłych. M. B. wiedział, że zabór rzeczy należącej do innej osoby jest przestępstwem. Oskarżony przed dopuszczeniem się tego czynu był już karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Przeciw oskarżonemu przemawia sposób działania obliczony na zaskoczenie ofiary z wykorzystaniem jej nieuwagi. Podobnie trzeba ocenić odwołanie się do poszukiwania pomocy w związku z ciężką chorobą dla zatuszowania i odwleczenia w czasie wykrycia kradzieży. Oskarżony godził we własność,

wyrządzając pokrzywdzonej realną szkodę. Utrata tysiąca złotych, dokumentu oraz karty bankomatowej musiała być dla pokrzywdzonej znaczną dolegliwością. Oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co dodatkowo go obciąża. Oskarżony zniszczył dokument tożsamości mimo, że po kradzieży nie musiał tego zrobić. Skoro uważał go za zbędny to mógł go zwrócić w dowolny sposób. Nie można pominąć, że zniszczenie dokumentu powodowało dla pokrzywdzonej realne komplikacje związane choćby z koniecznością ponownego wyrobienia tego dokumentu. Do pewnego stopnia czyn oskarżonego polegający na złożeniu fałszywego zeznania może być usprawiedliwiany. Oskarżony mógł zachować milczenie bez tworzenia fałszywej relacji. Nie może ująć uwadze, że charakter fałszu był dosyć naiwny, co powoduje, że stopień winy i społecznej szkodliwości tego czynu był stosunkowo niewielki. Na niekorzyść oskarżonego przemawia podjęcie przestępnych zachowań z zamiarem bezpośrednim. Natomiast okolicznością łagodzącą było ostateczne przyznanie się oskarżonego do winy.

Sąd mając na uwadze przytoczone okoliczności wymierzył oskarżonemu za przestępstwo kradzieży portfela z pieniędzmi, dokumentu oraz karty bankomatowej karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Za czyn polegający na zniszczeniu dokumentu tożsamości, którym oskarżony nie miał prawa wyłącznie rozporządzać sąd wymierzył mu karę grzywny w wymiarze pięćdziesięciu stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na dziesięć złotych. W końcu za przestępstwo złożenia fałszywych zeznań z obawy przed odpowiedzialnością karną wymierzył oskarżonemu karę trzech miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 kk w miejsce zbiegających się kar pozbawienia wolności sąd wymierzył oskarżonemu łączną karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe za poszczególne czyny oraz kara łączna pozbawienia wolności są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów i stopnia winy oskarżonego. W ocenie sądu orzeczone kary spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze. Przy wymiarze kary jednostkowej za przestępstwo kradzieży sąd wziął pod uwagę przemyślany i zuchwały sposób działania oskarżonego polegający na niemal publicznym pozbawieniu własności. W przypadku czynu polegającego na złożeniu fałszach zeznań podstawowe znaczenie dla wymiaru w dolnej granicy zagrożenia miała wspomniana już naiwna próba przerzucenia odpowiedzialności na nieistniejącą osobę. Oskarżony jest sprawcą niepoprawnym. Dotychczas orzekane kary za przestępstwa przeciwko mieniu najwyraźniej nie przyniosły pożądanego rezultatu. Oskarżony korzystał już z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary i mimo to nie zaprzestał przestępczej działalności. Z tego względu cele kary mogą zostać wobec niego zrealizowane jedynie przez wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Zdaniem sądu wymierzenie oskarżonemu bezwzględnych kary jednostkowej i kary łącznej pozbawienia wolności jest zasłużone i wystarczająco dolegliwe. Sąd zastosował zasadę asperacji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Jakkolwiek oskarżony godził w różne rodzajowo dobra prawne to kradzież i późniejsze fałszywe zeznanie w obawie przed odpowiedzialnością za ten czyn są tak dalece związane, iż wymiar kary łącznej jedynie nieznacznie przekracza surowszą z kar jednostkowych.

Sąd uznał, że kary grzywny za zniszczenie dokumentu tożsamości należącego do innej osoby zawiera w sobie niezbędny element dolegliwości. Orzeczona kara nie przekracza realnych możliwości zarobkowych oskarżonego. Wprawdzie oskarżony korzysta z pomocy społecznej, lecz nie stoi na przeszkodzie aby podjął pracę i uzyskał środki na zapłatę kary grzywny.

Sąd mając na względzie elementarne poczucie sprawiedliwości na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego M. B. do naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej H. K. kwoty 1.020 złotych. Naprawienie szkody sprowadzające się do likwidacji skutku przestępstwa należy do podstawowych celów postępowania karnego.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o Adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. 504 złote i 23 % VAT w kwocie 115,92 złotych, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 627 kpk sąd zasądził od oskarżonego M. B. na rzecz Skarbu Państwa 1.117,68 złotych tytułem wydatków, na które złożyły się ryczałt za doręczenia i koszt obrony z urzędu oraz opłatę od wymierzonej kary. Sąd nadto zasądził od oskarżonego M. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej H. K. 1.008 złotych tytułem wydatków związanych z

ustanowieniem pełnomocnika. Sąd nie dopatrył się okoliczności skutkujących zwolnieniem oskarżonego od kosztów postępowania.